

Gdańsk, dnia 7 marca 2011r.

Wirtualna Polska SA
ul. Traugutta 115c
80-826 Gdańsk

MINISTERSTWO KULTURY I DZIEDZICTWA NARODOWEGO	
wpt. dn.	1 1. 03. 2011
L.dz.	10916/11

Wirtualna Polska S.A.

Centrala:
ul. Traugutta 115 c
80-226 Gdańsk
tel. (+48 58) 52 15 600
fax (+48 58) 52 15 601

Biuro w Warszawie:
ul. Sienna 75
00-833 Warszawa
tel. (+48 22) 57 63 900
fax (+48 22) 57 63 999

www.wp.pl
e-mail: wp@wp.pl

Ministerstwo
Kultury i Dziedzictwa Narodowego
Departament Własności Intelektualnej i
Mediów
ul. Krakowskie Przedmieście 15/17
00-071 Warszawa

Sygnatura: DWIM/181/2011

Szanowni Państwo,

W odpowiedzi na pismo Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego Pana Bogdana Zdrojewskiego z dnia 18 lutego 2011r., przekazujemy nasze odpowiedzi na pytania kwestionariusza dotyczącego „Sprawozdania Komisji dla Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz Komitetu Regionów – Stosowanie dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004r. (dalej: „Dyrektywa”) w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej”.

1. Środowisko cyfrowe

Ad. 1.1. i 1.2.

Nie wydaje się aby zachodziła istotna potrzeba wprowadzenia w Dyrektywie dodatkowych środków egzekwowania praw własności intelektualnej odnoszących się do sieci Internet.

W pierwszej kolejności należy skupić się na wykorzystaniu już istniejących regulacji z zakresu ochrony praw własności intelektualnej. Dotyczy to także regulacji o charakterze ogólnym, które mogą być stosowane wprost lub odpowiednio w odniesieniu do Internetu.

Należy także zwrócić szczególną uwagę na kwestię adekwatności regulacji w stosunku do rzeczywistych potrzeb w zakresie ochrony praw własności intelektualnej. Należy unikać ryzyka nadmiernych szkód, jakie mogą zostać spowodowane w wyniku zbyt szerokich i/lub restrykcyjnych rozwiązań. Dotyczy to w szczególności środków tymczasowych i zabezpieczających oraz zakazów sądowych.

Stoimy ponadto na stanowisku, że środki mające na celu ochronę praw własności intelektualnej, powinny w pierwszej kolejności ułatwiać polubowne rozwiązywanie spraw spornych.

Ad. 1.3.

W naszej ocenie, nie ma potrzeby umieszczania w Dyrektywie dodatkowych regulacji dotyczących odpowiedzialności dostawców usług *on line*.

Ad. 1.4.

Należy uniknąć możliwości nadużycia prawa do informacji. Chodzi w szczególności o przypadki, gdy zarzut rzekomego naruszenia praw własności intelektualnej jest jedynie pretekstem do uzyskania informacji dotyczących innych osób.

Wskazane byłoby także uniknięcie sytuacji, w której ze względu na niejasne regulacje, podmiot zobowiązany do udostępnienia informacji nie jest pewny, czy może takie informacje przekazać. Jednoznaczne uregulowanie w tym zakresie, byłoby korzystne także dla podmiotu domagającego się ujawnienia informacji, albowiem pozwala na uniknięcie ryzyka uznaniowego odmawiania przekazywania danych.

Mając na względzie powyższe, wskazane byłoby zapewnienie, aby:

- zakres przypadków, w których można skutecznie domagać się udostępnienia informacji dotyczących innych osób został ustalony w sposób racjonalny i uzasadniony rzeczywistymi potrzebami (obowiązek udostępnienia powinien dotyczyć przede wszystkim postępowań toczących się przed uprawnionymi organami);
- krąg podmiotów, które mogą skutecznie domagać się udzielenia informacji dotyczących innych osób został ustalony adekwatnie do rzeczywistych potrzeb w tym zakresie i uzasadnionych przypadków;
- zakres danych objętych obowiązkiem informacyjnym, został ograniczony do informacji, których ujawnienie jest faktycznie uzasadnione;
- wymogi, jakie należy spełnić w celu skutecznego domagania się udostępnienia informacji zostały ustalone w sposób jednoznaczny i niebudzący wątpliwości.

Ad. 1.5.

W naszej opinii nie jest uzasadnione poszerzanie odpowiedzialności dostawców usług online, którzy nie mają faktycznego wpływu na sposób wykorzystania ich usług przez usługobiorców.

Ad. 1.6.

Należy z dużą ostrożnością podchodzić do wprowadzania środków skierowanych przeciwko podmiotom utrzymującym strony internetowe umożliwiające m.in. wymianę plików, a w szczególności przeciwko reklamodawcom, którzy umieszczają reklamy na takich stronach. Specyfika wielu usług on-line sprawia, że podmioty utrzymujące strony internetowe często nie są w stanie kontrolować zachowani ich użytkowników, (co znajduje odzwierciedlenie m.in. w regulacjach z zakresu świadczenia usług drogą elektroniczną).

Argumentacja ta jest szczególnie istotna w przypadku reklamodawców, którzy na ogół nie mają żadnego wpływu na treść stron internetowych, na których umieszczane są ich reklamy.

2. Zakres Dyrektywy

Ad. 2.1

W naszej opinii nie ma potrzeby poszerzania zakresu Dyrektywy.

Ad. 2.2.

Działania opisane w niniejszym punkcie mogą wiązać się z ochroną praw własności intelektualnej, niezależnie od zastosowania przepisów o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Np. nazwy domen internetowych mogą podlegać także ochronie na gruncie prawa autorskiego, jednak nie w każdym przypadku. Wydaje się jednak, że zbieg przepisów w tym przypadku nie jest problematyczny.

Ad. 2.3.

Wydaje się, że lista praw własności intelektualnej umieszczona w Dyrektywie mogłaby mieć jedynie charakter przykładowy (ew. minimum), a nie zamkniętej listy.

3. Dowody

Ad. 3.1. – 3.2

W naszej ocenie nie ma potrzeby dodatkowych regulacji w zakresie wskazanym w tych punktach.

Ad. 3.3.

Uważamy, że doprecyzowanie terminu „pod kontrolą” (w odniesieniu do kontroli materiału dowodowego) byłoby wskazane – podobnie jak w przypadkach opisanych powyżej, stoimy na stanowisku, że jednoznaczne określenie praw i obowiązków w zakresie udostępnienia informacji, leży w interesie wszystkich zainteresowanych stron.

4. Pośrednicy

Ad. 4.1.

Rozważając kwestię wspólnej definicji „pośredników” należy wskazać, że konieczne jest w tym zakresie uniknięcie definicji zbyt ogólnej, która nie uwzględniałaby specyficznej sytuacji poszczególnych kategorii podmiotów. Np. sytuacja „pośrednika”, który wykonuje w imieniu oznaczonej osoby czynności, których treść została szczegółowo określona na podstawie zawartej umowy, różni się zasadniczo od sytuacji „pośrednika”, który udostępnia nieokreślonej liczbie użytkowników funkcjonalności platformy internetowej. W pierwszym przypadku mamy często do czynienia z pełną kontrolą „pośrednika” nad jego działaniami, w drugim natomiast rola „pośrednika” i możliwości kontroli z jego strony są znacząco ograniczone lub wręcz ich brak.

Ad. 4.2. – 4.5

Należy z dużą ostrożnością podchodzić do wprowadzania kolejnych środków skierowanych przeciwko pośrednikom. Dotyczy to w szczególności kategorii pośredników wskazanych w punkcie 4.5 – dostawcy sieciowych usług komunikacyjnych w wielu przypadkach nie mają wpływu na treści i usługi udostępniane za ich pośrednictwem. Wprowadzenie dodatkowych obowiązków w tym zakresie oznaczałoby znaczącą zmianę w stosunku do obecnie obowiązujących zasad. Część usług musiałaby w konsekwencji zasadniczo zmienić swój charakter, co spowodowałoby np. ograniczenie swobody wypowiedzi poprzez wprowadzenie cenzury prewencyjnej. Zmiany wiązałyby się także z dodatkowymi kosztami po stronie pośredników, co mogłoby skutkować „przerzuceniem” ich na użytkowników.

Należy także zwrócić uwagę, że w przypadku usług świadczonych w sieci Internet, użytkownik może w łatwy sposób skorzystać ze świadczeń oferowanych przez podmioty spoza Polski i UE, co dotyczy w szczególności „pośredników”, o których mowa w niniejszym punkcie. Oznacza to, że wszelkie regulacje w tym zakresie należy wprowadzać, mając na względzie konieczność zapewnienia równego traktowania podmiotów z Polski, UE i pozostałych krajów.

5. Prawo do informacji

Ad. 5.1. – 5.3.

Rozważając kwestię roszczeń informacyjnych na tle zasad ochrony danych osobowych oraz retencji danych, należy wziąć pod uwagę:

- 1) prawa osób, których dane dotyczą, w tym prawo do usuwania danych;
- 2) koszty przechowywania danych.

W naszej ocenie, zadośćuczynienie roszczeniom informacyjnym nie może odbywać się z pokrzywdzeniem praw osób, których te dane dotyczą ani nie może być związane z nadmiernym kosztem ponoszonym przez podmioty przechowujące dane. Dotyczy to w szczególności narzucenia zbyt długiego okresu retencji danych dla potrzeb zaspokojenia hipotetycznych roszczeń o udzielenie informacji.

W tym zakresie ponownie należy wskazać na ponadgraniczny charakter sieci Internet – w przypadku, gdy korzystanie z usług świadczonych przez podmioty z Polski i UE będzie wiązać się dla użytkownika z poczuciem naruszenia jego prywatności lub z nadmiernym kosztem, użytkownik może skorzystać z usług podmiotów, które nie są związane nadmiernie restrykcyjnymi regulacjami.

6. Skala handlowa

Ad. 6.1. – 6.4.

W naszej opinii, ograniczenia obowiązków, związane z koniecznością wykazania, że doszło do naruszenia na skalę handlową, wpisuje się w postulat zapewniania adekwatności (proporcjonalności) środków o charakterze przymusowym w stosunku do rzeczywistych potrzeb. Skala handlowa mogłaby zatem w pewnym zakresie być brana pod uwagę przy określaniu rodzaju i zakresu obowiązków informacyjnych i środków ochrony praw własności intelektualnej.

7. Odszkodowania

Ad. 7.1.

Nie wydaje się, aby istotnym problemem była obecnie zbyt niska wysokość odszkodowań zasądzonych w sprawach objętych zakresem Dyrektywy.

9. Inne kwestie

Ad. 9.3.

W naszej opinii, samoregulacja i współregulacja (w tym kodeksy dobrych praktyk) mogą stanowić efektywne i właściwe rozwiązania w zakresie ochrony praw własności intelektualnej.

Ad. 9.4.

Podejmując działania mające na celu wzmocnienie niektórych uprawnień właścicieli praw, należy brać pod uwagę zagrożenia dla konsumentów (m.in. w zakresie prawa do prywatności i kosztów korzystania z usług). Stąd ponownie wskazujemy na postulat adekwatności zastosowanych środków do rzeczywistych potrzeb.

.....
Marcin Gotkiewicz
Wirtualna Polska SA